

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 4. Documenta aliquot circa frequentem Communionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

*S. Commu-
nio frequen-
tanda.*

*Epist. ad Ca-
sariam Pa-
tristia. apud
Canisium de
Eucharist.*

*9. 9.
Homil. 28.*

in 1. Corint

*Lib. 5. de Sa-
cram. c. 4.*

*Homil. 28.
verb. Do-
mini.*

*Consilium
de frequen-
tatione
commu-
nio-
ne.*

munio profert, experientia. Nam si ex ipsa communione crecit humili-
tas, & reuerentia, & reliquæ virtutes: iudiciū magnū est, D. N. infundere de-
sideria illa cōmunicandi, vtpotē ex qua finis ille obtineatur, in quē ipsa Cō-
munio dirigitur; modō preparatio desiderio ipsi correspōdeat. Et ppter eā
S. Basil. dicebat, frequēter cōmunicare: rem esse gloriosā, valdeq; vtilē: *quis
enim ambigit, quin frequēs vite participatio nihil aliud sit, quā pluribus modis vi-
uere:* in Cōmunionē. n. sūt oēs modi cōseruādi & augēdi vitā, tā actiuā quā
contēplatiuā, & ex vtraq; mixtā, ad multorū commodū. Et ita ait, in Eccle-
sia sua communicasse fideles quater in hebdomada: Dominica scilicet Feria 4. 6.
& Sabbatho; & reliquis Sanctorū Festis dieb⁹. Sed S. Chrysostr. vterius pro-
greditur, dicens: Noli, diē Solemnē expectare: vera. n. solemnitas in animæ
puritate cōsistit. Quæ si adsit, semper celebrare poteris solemnitatē: & sem-
per accedere: Et propterea S. Ambros. (ex quo id accepit S. August.) ita (ait)
viue, vt possis quotidie cōmunicare: nam panis hic est quotidian⁹, & si præ-
pares te ad dignē sumendū, dicere licebit: panem nostrum quotidianum da
nobis hodie. Nam quotidie erit tibi *Hodie*: si quotidie ad eum sumendū te
disponas. Sed quoniam ordinariē preparatio nostra parua est, & vitæ occu-
pationes multæ, ac tepiditas magna: pauci sunt tantā frequentia digni, habi-
ta ratione reuerentiæ, quæ Meiestati Saluatoris, nos visitantis deberur.

§. 4. *Documenta aliquot circa frequentem Communionem.*

EX haftenus dictis satis apparet, si ordinariam hominum dispositionē
attendamus, duo posse esse extrema, circa frequentiam Communionis
vitiosa: alterum eorum, qui rariùs, quā par esset, accedunt: alterum
eorū, qui nimis frequenter: in qua re difficile est mediū attingere, nam (vt
S. Ronauent. ait) quemadmodum diuersa sunt hominū studia, variæque, vt
suæ conscientia cōsulant, & ad cœlestem hanc escam se præparent, cura: ita
meritō diuersa debet esse ad eam accedendi frequentia. Subiungit verd ipse
communem quandam & vniuersalem in hac re seruandam regulam, his
verbis, Vix aliquis ita Religiosus esse videtur & Sanctus, exceptis Sacerdo-
tibus, quin semel in septimana sufficiat ei ex consuetudine communicare:
nisi specialis causa quandoq; vel ratio plus suadeat, infirmitas superueniens,
vel singulariter festiuitas solennis, vel inusitata deuotionis feruor & in-
temperata desiderij sitis sit pro illius susceptione, qui solus sufficit, amanti
animæ ardorem refrigerare: Et quia talis ardoris impetus non nisi ab Spiritu
S. vt creditur, infunditur: idē legibus humanæ consuetudinis, & statu-
tis mortalium non arctatur. Sicut aliquos quandoque vidimus, licet paucos,
quibus viuere Christus erat: ita vt si non frequentius pane vitæ reficeren-
tur Sacramentaliter, quasi videbātur vita corporis iam velle deficere: paten-
tibus indicijs hunc defectum prodentibus, & qui ante tam debiles erant,

quod

quod nec in ceterum debitorum habere poterant: post susceptionem illius Sacramenti in tantum confortabantur, quasi nullam antè sensissent debilitatem manifestè apparentè: iuxta illud, *Caro mea verè est cibus, & Sanguis meus verè est potus*. Quia nullus cibus materialis, vel potus posset sic celeriter, & efficaciter non solum corpus; sed etiam animam recreare. Hæc S. Bonavent.

Ex quibus quatuor breues regulas ad rem præsentè colligere possumus. PRIMA est: quod personæ in diuino obsequio feruentes (præcipue si in statu sint continentium) possint semel in hebdomada ex ordinaria consuetudine communicare. Quæ regula in multis Religionibus obseruatur, eamque tradidit Angelus Sancto Pachomio, statuens, vt eius Monachi diebus Dominicis communicarent: & Cassianus reprehendit Monachos Communio- nem vterius sub propriæ indignitatis prætextu protrahentes. Quos (ait) maiorem arrogantia præsumptionem incurrere, quia vel tunc, cum eam percipiunt, dignos se eius perceptione dijudicant. Multò enim iustius esse cum hac cordis humilitate qua credimus & fatemur illa Sacrosancta mysteria nunquam pro merito nos posse contingere; singulis ea Dominicis diebus ob remedium nostrarum egritudinum sumere, quàm vana persuasione cordis elati, vel post annum dignos eorum participatione nos esse credere.

SECUNDA regula est: posse aliquas personas excellentis adeò virtutis ac sanctitatis esse, adeoque diuinum hoc Sacramentum appetere, & esurire; vt meritò debeat eis sacra Communio ter aut quater singulis hebdomadis concedi: imò aliquibus, etsi raris, etiam quotidie, si personæ sint Dei obsequio omninò dedicata, & à Matrimonij oneribus, ac sacculi occupationibus libera. Nam si conditiones, quas Sanctus Bonaventura insinuat, sufficientes sunt; vt octauo quoque die communicanti, extraordinaria aliqua Communio ob extraordinariam necessitatem, & famem concedatur: si vehemens hæc fames, sit ordinaria, vitaque excellens, licebit maiorem frequentiam etiam ex consuetudine addi. Et cum hic panis sit quotidianus, fas est credere, esse etiam hodie in Ecclesia personas aliquas, præter Sacerdotes, quibus dari possit Communio ita frequenter. Et quemadmodum in primæua Ecclesia Apostoli eam quotidie multis fidelibus porrigebant: ita est credendum, esse etiam nunc paucos aliquos, quibus idem meritò concedatur: Siquidem *g nec manus Domini est abbreviata*, nec sanguis Christi ita refrixit, vt non ferueat ita nunc in paucorum aliquorum cordibus, quemadmodum tunc in multorum. Et Palladius in vita Sancti Apollo Abbatis (qui Pater erat quingentorum Monachorum) refert: eos, qui cum illo erant, nunquam consueuisse corporalem cibum prius sumere, quàm communicassent: eò quod eorum vita adeò præcelleret, vt quotidianam hanc portionem mererentur: nam obsequia extraordinaria

digna

Ioan. 6. 56.

“

“

1.

Semel in hebdomada communicandus vpijs. Pallad. c. 35. Collad. 23.

c. 27.

“

“

“

“

“

“

“

“

2.

Aliquibus sapius licebit.

Eiam quotidie.

g Isai. 59. 1.

Cap. 48.

digna sunt extraordinarijs fauoribus, & gratijs. Et tunc locum habent rationes suprà posita.

3.
Alij singulis
mensibus.
Apo. 22. 3.

TER TIA regula sit: reliquas personas Deum timentes, sed grauibus statûs & officij sui oneribus occupatas, si modestæ sint, ac prudentes, posse decimo quinto die aut singulis mensibus cõmunicare, celebrantes tunc perfectum quoddam nouilunû cum sacra Confessione, vt suprà diximus: & hoc cœleste conuiuium animæ suæ exhibentes, vt sint sicut arbores siue ligna vite in vtraque parte fluminis Paradisi, quæ adferunt fructus duodecim, & per menses singulos reddunt fructum suum.

4.
Consilium
Confessarij
sequendum.

S ED quoniam in trium prædictarum regularum vsu deceptio esse potest: Q V A R T A est regula certior ac securior, quam prudens Sanctusq; aliquis Confessarius præscripserit, habita simul ratione dignitatis Sacramentio, & necessitatis eius, qui communicat & vocationis ac inspirationis Dei ex tribus prædictis signis. Debetque qui communicat, ita exactè seruare & continere se intra huius præscriptionis limites, vt nec rariùs sumat: sub prætextu maioris humilitatis; nec frequentius ob indiscretum feruorem, ex prætextu & titulo maioris profectus. Nam & hoc extremum esset valde noxium, vtpotè quoddam animum proderet parum humilem, & potius arrogantem, & inobedientem. Eueniet enim tibi, quod Hebræis: qui ex cupiditate plus ex Manna colligebant, quàm esset præscripta mensura à Moysè: & referuabant contra eiusdem præceptum, in diem sequentem: *capitq; scitere vermibus, atque computruit*: vt intelligatur, non prodesse Manna cœleste, si mensuram excedat: quam dispositio & status comunicantis requirit; & terminum à prudente Confessario præscriptum. Nam si nimius, corporis cibus ipsi corpori nocet, & vomitum prouocat: non mirum est, si idem faciat cibus spiritualis, si indiscretè nimius sumatur. Quamobrem dixit Salomon: *mel inuenisti, comede quod sufficit tibi: ne forte satiatus euomas illud*. Estque praua dispositio ad vtilem Communionem, si cum inobedientia accedas. Cum enim Dominus, ad te visitandum veniens, ad eò gratiam habeat obedientiam, vt ne ipse illam perderet, vitam potius obtulerit: quomodo sua dona ei communicabit, qui contra obedientiam ad ipsum accedet? Attende igitur, quod quemadmodum non placet illi ieiunium

Exod. 16. 20

Melior est obedientia
quam victima.

Prou. 15. 16.

Isai. 58. 3.

in quo propria voluntas inuenitur, ita nec placet sacri huius cibi

sumptio: sed in vtroque debes præscriptum ab Ecclesia ordinem sequi, & iudicium eius.

qui te dirigit, amplecti.